

Per Stig Møller (KF):

Også jeg skal udtrykke min glæde over, at vi har kunnet samles så bredt her i Folketinget om en holdning til dette meget væsentlige problem, som har eksisteret i årevis, og som vi så kan give vores lille skærv til at få afsluttet.

Vi betragter nemlig situationen på Vestbredden og i Gaza med samme alvor som den, hvormed vi betragter situationen i alle andre områder, hvor befolkningerne fratages deres helt selvfølgelig selvbestemmelsesret. Således går vi ind for afghanernes og esternes selvbestemmelsesret, som vi går ind for tibetanernes, falklændernes og følgelig også palæstinenserne. Både for palæstinenserne og for israelernes egen skyld bør denne besættelse bringes til ophør.

Faktisk har Israel nu i halvdelen af sin eksistens været en besættelsesmagt. Det var givetvis ikke, hvad Israel og verden forestillede sig, dengang verdenssamfundet anerkendte oprettelsen af en selvstændig jødisk og en selvstændig arabisk stat i det gamle Palæstina.

Den sidste stat blev imidlertid aldrig til noget, fordi Jordan og Egypten hastigt indlemmede de områder, der var tiltænkt staten Palæstina. På den måde opstod det store palæstinensiske problem, som siden er blevet fastholdt gennem de mange flygtningelejre, som palæstinenserne og araberne har ønsket opretholdt for at fastholde kravet om, at Israel skal slettes af landkortet. Når Israel har søgt at indsluse disse flygtninge, har det mødt modstand såvel fra dem som fra FN, der senest den 30. oktober 1987 vedtog, at de ikke bør flyttes. Flyt dem – det er forkert! Flyt dem ikke – det er også forkert! Det er forkert, uanset hvad de gør.

Samtidig har f.eks. den syrisk støttede Amal-militi gennem et par år holdt en af disse lejre i Libanon under konstant belejring og beskydning, og det er blot ét eksempel på, at araberne faktisk i årevis har været mere inhumane over for palæstinenserne end israelerne. Som en 64-årig bonde i Chatillalejren sagde til The Observer den 20. september 1987: »Israelerne er vore fjender. De gjorde mange slette ting mod os. Men hvad gjorde vore arabiske brødre? Værre ting. Jeg siger Dem – og De kan spørge hvem som helst her –: Vi blev bedre behandlet af vore israelske fjender end af vore arabiske brødre.«

Disse arabiske brødre har flere gange gjort op med palæstinenserne, f.eks. da kong Hussein i 1970 satte hæren ind mod palæstinensiske partisaner, og da han sidste år nedkæmpede uro på et universitet i Jordan på en sådan måde, at 8 palæstinensiske studenter blev dræbt.

At palæstinenserne er blevet dårligt behandlet og fastholdt som politiske gidsler i kampen for et Palæstina til Middelhavet, betyder imidlertid ikke, at Israel kan foretage de brutale undertrykkelser, som verden har været vidne til i de sidste fire måneder. Israelske soldater har begået forbrydelser, som har forfærdet verden, men i modsætning til så mange andre steder, hvor soldater begår forbrydelser mod civilbefolkningen, er det dog værd at bemærke, at Israel har arresteret disse soldater og fjernet de ansvarlige officerer.

Uanset hvilke midler Israel bruger til at nedkæmpe oprøret og genetablere roen, får Israel ikke fred, så længe det fastholder magten over disse territorier, og Israel vil i fremtiden få endnu vanskeligere ved at opnå fred, end det har i dag.

Israel sidder på en tidsindstillet bombe. Kommer Israel ikke af med de besatte områder, vil jøderne om 20–25 år være i mindretal i Israel. Til den tid vil den arabiske befolkningsgruppe i Israel og de besatte områder nemlig være større end den jødiske befolkning. Hvordan skal Israel klare denne situation? Med apartheid? Eller vil det acceptere, at det Storpalæstina, araberne har drømt om, oprettes ved, at dete arabiske flertal til den tid benytter sig af sine demokratiske rettigheder?

På den ene eller den anden måde vil fremtiden altså udslutte den jødiske stat, ifald den ikke kommer til fred med sine naboer, og det kommer man i hvert fald ikke, hvis ikke man kommer af med de besatte territorier.

Og problemet er faktisk endnu større, for Israel vil i det lange løb få meget svært ved at overleve, hvis det ikke opnår anerkendelse og en fredsftale med sine arabiske naboer og garanti for, at disse ikke ønsker Israels udslættelse.

Dertil følger sig endnu et problem: Med hvem kan Israel overhovedet indgå de aftaler, som skaffer det af med territorierne til gengæld for anerkendelse og en garanteret fred? FN viste det sig i 1967 at Israel ikke kunne stole på. Og